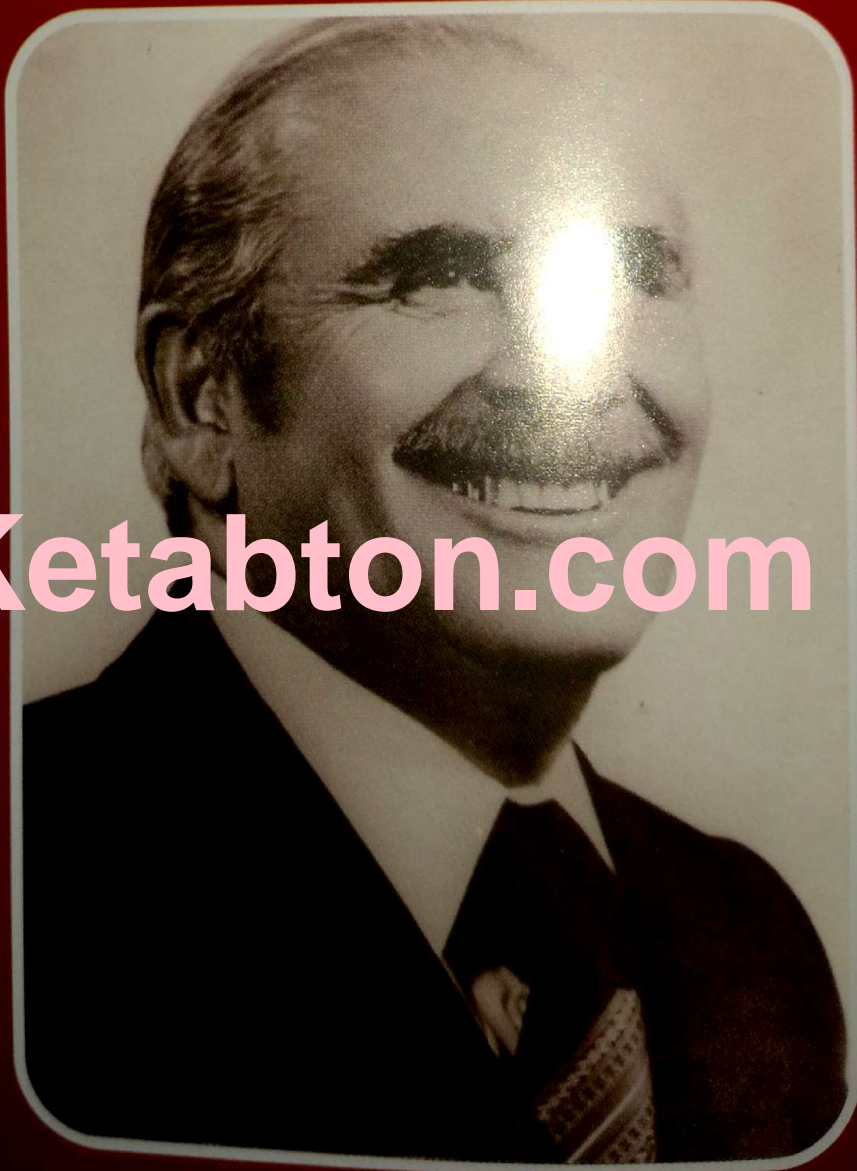

دیزنگر اور

Ketabton.com

د غوايي لاندی

لاس و پښې چاودي مخ سپېره شونډي وچي يو کوچنی
 پېټی غنم يې پر شار اړولي وو او په ستمې د کور پر لوري را
 روان دی، بشپړي نهه میاشتي يې خواري کښلې ده او منتونه يې
 وړي دي، تر خوچي په اخري دوبي (۹۰) منه غنم له بزگرۍ نه
 ورغلل په دې کي يې (۹) منه غنم ملا صاحب ته زکات ورکړل،
 (۳۰) منه يې پش ته ورکړل او څلور منه هم (رقبه) ترېنه يووړل،
 (۶۰) منه يې د هغو دوو زرو افغانیو په سود کي ورکړل کومي
 چي د ده د پلار د مرگ د خيرات او اسقاط لپاره د يوه سود خور نه
 په شپېته منه گټه راوړي وې، په کور کي د ده ماینه او مور او
 څلور ماشومان د ده لاره څاري او ماشومان يې له کوره راوتلي او
 دهغې لاري خواته په ډېره اسره گوري، پر کومه لاره چي د دوی
 پلار اوس کور ته راځي او درشې غنم راوړي، د ده مور او ماینې
 د سر کال د محصولاتو په شاوخوا کي خورا بڼې خوږې کيسې
 کولې او هيله يې وه چي گوندي سر به يو څو ورځي په نس ماږه
 سي، په دې وخت کي ماشومان يو په بل پسې د کور لوري ته
 راغلي او نارې وهي چي بابا راغی او غنم يې په شادي.

بزگر هم پېټی په شا په کور راتووت او پېټی يې د خوني له
 مخه کښېښود، مور او ماینې په الوتو بڼو ترېنه درشې احوال پوښته
 چي په دې وخت کي يو سړی ترازو او کاني په لاس په انگر
 را کښېووت او په کلک ريغ يې ورته وويل چي: تا خو ويل پر راشه به

غنم د پور په عوض کي درکړم او تا ټوله غنم خپل کور ته راوړل، خان صاحب په قهر وو، ويل يې چي دا څلور پنځه مياشتي کېږي چي تا نه (کور غم) ورکړی او نه دي (سړي غم) ادا کړی دی، روپی خوندي لري ژر شه غنم راوتله، موري يې چيغي کړې چي دا څو دانې چي ته يوسي نو مور به څه خورو، ده ورته وويل خاوري!

سم د لاسه يې اندي راواړاوه او ټوله غنم يې ځيني وتلل او په پای کي يې لا نور هم پسې په قهر خوار بزگر ته وويل چي: "دونه مننه خو لا نور هم درباندي پاته سول هغه به څرنگه سي: خوار بزگر په داسي حال کي چي له خواشيني نه يې پرستوني درد وو، تش جيوال و ځانده او يوې خوا ته يې کنبېښود.

ماشومانو وژړل او په ژړا ژړا کي يې وويل چي: "مور خو وږي وو، تاسي خوبه يوه لپه نيني را کولې، د ماشومانو اناد باندي ولاړه او يو څه شفتل يې په پلو کي راوړه او له مالگي سره يې له ماشومانو سره وخوره، خو ماشومان په دې تر ډېري مودې قانع نه سول او د ډوډي لپاره يې په ژړا پيل وکړ.

خوار بزگر ته اوس د کلي گاونډيانو پور هم نه ورکاوه، ځکه له يوې خوا ده گاونډيانو هم دغه راز د ناداري تکليف درلوده، له بلې خوا ده چي پر راشه باندي يو دوې کاسې اوږه ترېښه پور کړي وو هغه يې بېرته نه وو ورکړي، او خپل اعتبار يې بايللی و، نو وروسته له هغه چي ډېر فکري يې وکړ، له ځانه سره يې فيصله وکړه چي د يوې غويي چي ده وروستنی او يواځنی دا رايي وه د هغه په مرسته يې د خلگو بزگري کوله د عيال د قوت او لایموت لپاره حلال کړي او په خپله سترگي نهامي کړي په دې خصوص کي يې د مور او ماینې رضایت هم

واخيست او د يوې غويي يې حلال کړ چي د عيال د ژمي او مني قنغ سي او په خپله لڅي پښې پرانگي پرانگي کالي بلي منطقي له د خواري او مزدوري لپاره ولاړ.

ده په يوه توده منطقه کي شپږ مياشتي د خاورو او خټو مزدوري وکړه، ده ته يې د ورځي شپږ افغاني ورکولې، چي درې افغاني يې په سپوره ډوډي خوړلې او درې افغاني يې د کور لپاره سپمولې، په پای کي د ده ټوله گټه (۴۲۸) افغاني سوه، چي په (۳۰۰) افغاني يې ځانته پښې او کوچيانو ته يو يو کميس واخيست، دی شپږ مياشتي په کور خبر نه وو، او په خورا بيره او ښه زړه د کور لوري ته راروان سو چي د کور په وره رانتووت او لوز او ماينې يې چيغي کړې.

وروسته ورته څرگنده سوه چي مور او درې ماشومان يې د سکاروي په اثر په مني لاسوه سوي دي، يو گړی وروسته د کلي ملک وروغوښت او ورته يې وويل چي: "ستاد مور او ماشومانو کفونونه مي ورکړي دي چي قيمت يې (۴۳۳) افغاني کېږي او هم مي ستا پر ځای په دې شپږو مياشتو کي (۱۲۳) افغاني د (کورغم) او (سړي غم) پرې کړی دی، تا خو ځان نهام او خپلې مېلې دي کولې، ټول غمونه دي پر مور رايله کړي وو، اوس دستي زما پور چي (۲۴۲) افغاني کېږي راکړه" ځکه چي ده دا ټول رقم پر يو ځای نه شو تاديه کولای نو محکمې ته يې کښ کړ او بندي شو چي بيا د دې خوار او د ده د کاله احوال چا وانه خيست

«۱۳۳۰» ش کال ۱۹۵۱ ع کال

اوسني ليکوال لومړی ټوک

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**